

Gamla konan og lívið

Tá gomul kona á enskum ellisheimi var deyð, fann sjúkrasystirin í borðskuffu hennara eitt pappír við hesum reglum, sum eg havi roynt at endurgivið eftir norskari týðing. Upprunatekstin, sum stóð í »Family Planning News«, havi eg ikki fingið fatur á

Hvat sært tú, systir, hvat sært tú?
Hvat hugsar tú við tær,
tá tú eygfert meg soleiðis?
Eitt gamalt tvøtræ,
ið rýstir á hondum
í barndømi, starandi —
sum slevar og stoytir
og ønir tær ikki titt blúðliga:
Kom, so royna vit aftur!
sum ikki takkar tær heldur —
alt tað tú gert!
Sum treisk ella lýðin
letur teg fara við sær
dag út og dag inn.

Er tað hetta tú hugsar, hetta tú sært?
Men hygg at mær, systir.
Hvat goymir seg í mær,
sum viljaleys tanlar og mýlir,
svølgir, tí tú hevur kravt tað.
Hjálparleys
vil eg tær hjálpa!
Hoyr meg, systir, hvør eg eri.

Tíggju ára gomul —
og mennist í góðsku og trygd
hjá mammu og pápa
í systkinaflokki.

Sekstan ár —
genta við vónum og dreymum.
Dansi — og hugsu um dringin,
ið eigur mín tokka
fullan og heilan.

Eg eri tjúgu
og standi sum brúður!
Hjartað tað leikar í barmi,
tá hann sigur JA!
og eg teski tað sama.

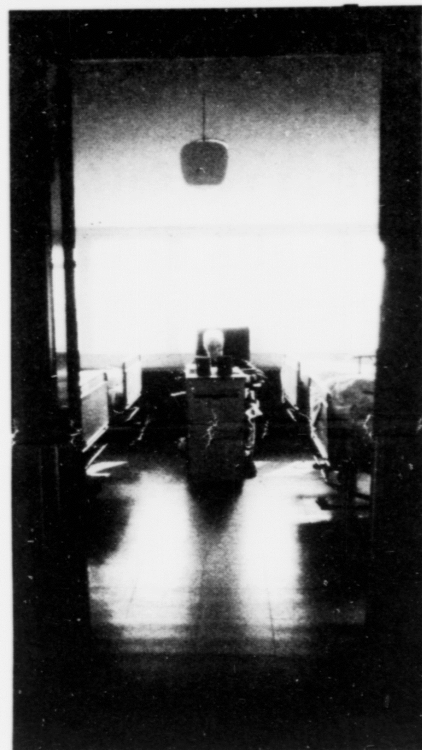
Eg verði mamma
og fjálgi um barnið
og gleðist um heimið.

Árini fara
og børnini mennast.
Jú víst vóru tregar,
men gleðirnar fleiri
og altíð var samhald!

So gongur tíðin
og børnini flyta.
Gamli hjá mær, hann elskar meg enn.
Vit njóta fríðin og hugnan í felag.

Eg verði fimti,
ommubørn vitja,
ófríður kanska,
men gleðin ei minni.
Forkelað? Tað veist tú!
og eingin sum abbin!

Nú sortnar tað, góða.
Tað kom á so óvart.
Ein dag var hann horvin.
Deyður.
Einsamøll sat eg og syrgdi
í dagar og nætur —
høpisleysar.

Tómleikin nýtir í mønu og merg.
Børnini hava nóg mikið við sítt.
Tíðin nú krevur helst meira enn fyrr.
Altíð skunda tey higar og hagar,
stundir at vitja meg hava tey ikki.

Tó má eg minnst:
EG HEVÐI MÍNA TÍÐ!
Siti nú gomul og stari,
giktsjúk og slitin.
Hoyrnin er viknað og eyguni bila.
So er natúran, ongum hon eirir.
Veiggið er lítið.
Steinrunnið hjartað, ið áður var lætt.
Men innast her inni
í hesum rovum,
her livir ein smágenta —
kagar útundan.
Og av og á
so kvaklast mitt hjarta
og minnst so gjølla.
Tá liva gleðis- og sorgarstreingir
og ástarglóðin er har.
Eg lívi umaftur
alt hetta farna —
og sanni tey orð
at alt var til láns, ið eg fekk!

Hvat sært tú systir?
eina tvørliga ommu?
Hygg gjøllari eftir!
Sært tú her inni
gentuna, brúðrina,
mammuna, kanska?
Kanna nú eftir
og skil so
at tað er EINUM LÍVI tú hyggur at.

Sverri Egholm týddi